

NGƯỜI ĐƯA TIN

Từ Thức

(Yen Kim chuyển)

Có tiếng đàn bà cười trong nhà. Tiếng cười thanh và ngọt nước dứa Biên Hoà. Người lính trẻ đưa tay gõ nhẹ cánh cửa.

Người mở cửa là một thiếu phụ với khuôn mặt rất tươi, vừa tắm xong, tóc còn ướt, đen bóng, những giọt nước mát trên cánh tay tròn như tiện, mát mẻ như một miếng dứa hầu đầu mùa.

Chị Toàn ?

Dạ

Tôi ở đơn vị anh ấy

Thiếu phụ đưa tay ngang mày che nắng, bàn tay trắng với những ngón tay dài, thanh. Nàng nheo mắt đọc tên người lính trên túi áo.

A chú Điều. Nhà tôi nhắc tới chú hoài (1)

Người lính trẻ nghĩ người đàn bà đẹp hơn trong hình . Nàng mở cửa mời thiếu úy Điều vào. Căn phòng sạch sẽ, giản dị, thanh nhã. Hình Toàn trên tường, cặp môi dày trễ xuống, cái trán dô, bướng bỉnh như một con dê đực.

Chu, chào chú đi con.

Thằng nhỏ bụ bẫm đứng yên, mở mắt thao láo nhìn khách. Đôi mắt to, cặp môi trễ xuống, cái trán cao, bướng bỉnh của một con dê đực con. Đó là Toàn thu nhỏ. Điều nói : “Giống bố như...” nhưng chủ nhà đã biến mất. Y vuốt tóc thằng bé, không biết phải thảo luận gì với một thằng nhóc năm, sáu tuổi.

Y lại gần cửa sổ hứng chút gió mát. Trời oi nồng, bao nhiêu mỡ trên người tan thành mồ hôi nhớp nháp. Trước nhà, khuôn vườn rộng vừa bằng một mảnh chiếu, rực rỡ màu sắc, với những chậu hoa tím, vàng, những trái ớt nồng nàn, mọng đỏ như môi

một người đàn bà lẳng lơ. Buổi trưa lười biếng, uể oải. Nghe cả tiếng ruồi bay và tiếng xe cộ từ con lộ ngoài kia vọng vào.

Con hẻm rộng không đầy hai thước, trải xi măng. Một thằng nhãi đứng trên ban công căn nhà phía trước, thò đầu ra ngoài, chu miệng để một nước miếng chảy thòng xuống. Dòng nước chảy dài, vừa sắp rớt thì thằng nhỏ hút một cái danh chút vào miệng, rồi lại cho chảy thòng xuống. Thằng nhỏ chơi cái trò kỳ cục ấy một cách điêu luyện, nhưng vẫn chưa hài lòng. Nó để dòng nước miếng chảy dài thêm, hút không kịp.

Giọt nước rớt đánh tẹt một cái, trúng đầu một con bé đang lúi húi nghịch mấy cái nút chai ở dưới đường. Thằng nhỏ trên lầu thụt đầu vào rất nhanh. Con bé phía dưới sờ đầu, ngừng lên ngơ ngác. Nó đưa tay ngửi, thoáng một vẻ ngạc nhiên, rồi lại lúi húi nghịch mấy cái vỏ chai.

Gã thiếu úy mỉm cười. Y có cảm tưởng đã nhìn thấy cảnh ấy ở đâu đó, như một đoạn phim câm, hình như Y đã sống cái giây phút vừa qua một lần ở nơi nào, một kiếp nào, ở một cuộc đời trước.

Người đàn bà trở lại, tay ôm mấy chai “33” và gói Pall Mall. Răng nàng trắng, đều hạt lựu, với chiếc răng khểnh ở góc trái.
Đúng gu chú chưa ?

Chị tài thật.

Anh Toàn cho tôi biết cả. Anh ấy nói về chú suốt ngày. Điều Đỏ thế này, Điều Đỏ thế kia.

Điều Đỏ. Viên thiếu úy mỉm cười, pha một chút cảm động thấy nàng nhắc cái hõn danh của mình một cách thân mật. Y cảm thấy ấm áp, như sống trong một gia đình, hạnh phúc mà y chưa bao giờ được hưởng

Anh ấy cũng nói về chị suốt ngày. Nga thế này, Nga thế kia, chắc Nga đang làm cái này, đang làm cái nọ.
Chắc nói xấu dữ lắm.

Trái lại. Chị đánh đàn hay nhất thế giới. Chị làm cá hấp ngon nhất thế giới. Chị ngâm thơ nhất thế giới. Chị đánh cờ...à không, cái môn đánh cờ tướng, chị chỉ xếp hạng nhì, người đứng đầu thế giới là... ông ấy.

Ông ấy chướng thật.

-Chúng tôi thân nhau mà chị. Ở trên ấy buồn, có cái gì, nói hết

Y tưởng như nghe giọng Toàn bên tai.

Toàn kể những ngày họ yêu nhau, về chiếc hôn đầu làm người con gái khóc, hạnh phúc tràn ngập buồng phổi. Về ngày cưới với Nga tươi mát trong áo dài xanh da trời, tíu tít tiếp mấy bà khách. Toàn đưa cho nàng một mẫu giấy, giữa lúc nàng đang nói chuyện với một bà dì : ” Nhớ em quá, vào trong bếp anh hôn một cái “. Nga nguyệt chông một cái có đuôi, vò vôi mảnh giấy trong tay, tiếp tục trò chuyện.

Toàn đưa mẫu giấy thứ hai . Nếu em không vào, anh làm ầu ngay tại chỗ, trước mặt bàn dân thiên hạ. Đây không phải là một đe dọa suông . Nàng vội vàng xin lỗi khách,

vào bếp. Toàn đóng cửa, lấy lưng chặn lại, hôn cô dâu, đến nghet thở. Nga đẩy Toàn ra, ngộp thở. Khiếp, như con quỷ Lucifer. Toàn cười cùng cục như gà đẻ.

Nhiều người ghét Toàn vì cái cười gà đẻ. Nga thương nụ cười ấy, không hiểu vì sao. Toàn kể cho y nghe ngày họ quen nhau trong “couvent” ở Đà Lạt nơi Nga nội trú. Toàn lái xe vào, với người bạn cùng đơn vị. Nhiệm vụ của Toàn là thuyết phục ban giám đốc cho mượn trường để đơn vị Toàn tổ chức cây Mùa Xuân cho gia đình binh sĩ. Toàn đậu xe giữa sân vừa lúc Nga đi ra. Nga buột miệng hỏi :
Vous désirez, messieurs?

Nga không hiểu tại sao nàng nói tiếng Pháp. Bình thường ngay cả với bạn bè trong couvent, nàng không có thói quen nói tiếng Pháp. Toàn chúa ghét mấy em học trường Tây nói tiếng Tây giọng đầm, cứ làm như đầm thật trong khi ăn xoài chám mắm ruốc như điên. Hồi còn là sinh viên, y đã từng nhảy lên, nhảy xuống, biểu tình gào thét, đòi đóng cửa ba cái trường Tây ở Sài Gòn. Mặc cảm con nhà nghèo. Toàn hỏi bạn :
Cô ấy nói gì vậy?
Cô ấy hỏi mấy ông muốn gì?

Mày cũng là Tây con, nói với cô ấy là mình muốn gặp xếp cô ấy, mượn cái trường này chơi.
Người bạn dịch lại câu nói bằng tiếng Pháp, mặt tỉnh bơ. Khi buột miệng Nga đã ngượng, suýt nữa xin lỗi, nhưng bản mặt hai gã đàn ông làm nàng phát ghét. Nàng trả lời, giọng đầm tối đả.
Ici, y a pas de chef. C'est pas un camp militaire.

Người bạn :
Cô ấy nói ở đây không có ai là xếp. Đây không phải là trại lính.

Nói với cô ấy là mắt cô ấy rất đẹp.
Nàng nói : “merci” lạnh lùng.

Cái miệng cũng rất xinh.
Merci.

Tính nết cô ấy thì có hơi khó chịu. Nghĩa là rất khó chịu.

Nàng nhún vai. Toàn tiếp :
Nhưng nói với cô ấy là tao thích thế. Tao sẽ mời cô ấy tối nay. Tao chờ cô ấy ở nhà Thủy Tạ, bảy giờ. Nếu cô ấy có gan thì tới. Nếu sợ thì thôi. Có những người rất bạo ở trong bếp..

Bảy giờ kém mười lăm, Toàn đến nhà Thủy Tạ và thấy nàng đã ngồi đợi sẵn, áo dài xanh, dịu dàng như một làn mây. Nàng nói, bây giờ bằng tiếng Việt, mắt long lanh :
Tôi đến để cho ông hay chưa ai tán gái vô duyên như ông.. Sợ không ai nói, ông tưởng là ông có duyên lắm. Có hại cho ông sau này.

Toàn cười khùng khục như gà đẻ. Nàng mặc chiếc áo dài mới nguyên. Nàng trang điểm kín đáo, nhưng công phu. Nắng Đà Lạt tô hồng đôi má. Răng nàng trắng men sứ với cái răng khểnh ở góc trái. Từ giây phút đó với Toàn, những người không có răng

khẽnh không phải là đàn bà. Từ giây phút đó, với Toàn, những người không mang tên Nga không phải là đàn bà.

Hai người đi ăn. Toàn chi hết một nửa tháng lương. Trước khi chia tay, họ hôn nhau bên bờ hồ. Đó là lần đầu tiên Nga nằm trong tay một người đàn ông. Chân tay nàng run rẩy. Má nàng nóng bỏng, bao nhiêu máu dồn cả lên mặt.. Nàng không kiểm soát được tim nữa. Nó cuống cuống lên, nháy lên, nháy xuống, rạo rục. Nga thấy người nhẹ tênh, muốn bay bổng. Nàng mềm ra, muốn tan thành nước. Đó là lần đầu tiên nàng trốn khỏi couvent buổi tối.

Nga vốn là nữ sinh chăm và ngoan nhất trường, học trò cưng của mấy sơ. Chuyện tình duy nhất mà nàng sống là cuốn phim Vacances Romaines với Audrey Hepburn và Gregory Peck yêu nhau lãng mạn trong thành phố Rome lãng mạn mà nàng coi không biết bao nhiêu lần đến thuộc lòng, mỗi khi xuống phố vào những cuối tuần. Tuần lễ sau, Toàn vào gặp ban giám đốc, khai là anh ruột Nga, xin phép cho nàng ra vì má đau nặng. Toàn lái xe Jeep, chạy một mạch ra khỏi thành phố. Tối bờ hồ dừng xe.

Mai anh đi trận. Anh muốn em trả lời câu hỏi này : Em có bằng lòng lấy anh không? Làm sao trả lời. Em phải hỏi ý má.
-Đã đành. Em chỉ cần trả lời trên nguyên tắc. Em cứ suy nghĩ cho chín.. Nhưng phải trả lời trước khi anh chạy hết vòng hồ.

Chưa hết nửa vòng hồ, Nga đã suy nghĩ rất chín. Nàng chấp nhận trên nguyên tắc. Toàn mừng rỡ, rú ga, bám còi tin tin loạn xạ, làm những người đi đường giật nảy mình. Toàn khen :
Em sáng suốt và khôn ngoan.. Em xứng đáng là vợ anh

Toàn xem chỉ tay cho Nga, nói số nàng may lắm. Bằng cơ là có 15 triệu người đàn bà đến tuổi tìm chồng mà anh chọn em. Hãy tưởng tượng 15 triệu đàn bà, con gái lúc nhúc, anh đứng trên đài cao gieo cầu như ngày xưa người ta chọn vợ trong chuyện cổ, trái cầu rơi cái bộp trúng đầu em.

Toàn say sưa bàn chuyện tương lai. Rất chân thành, anh không giàu nhưng anh sẽ cho em tất cả những gì anh có. Tất cả những gì của anh bây giờ là của em. Đàn ông tán gái, người ta hứa loạn. Toàn hứa, nhưng giữ lời. Y cho nàng tất cả những gì y có. Những gì y có là mấy bộ quần áo dơ, mấy đôi vớ bốc mùi không giặt mà y cuộn tròn, nhét trong cái tủ lạnh hư.. Và những cuốn sổ nợ ở những quán nhậu y thường la cà với bạn bè.

Nga về couvent nằm thao thức không ngủ được. Hai giờ sáng, nàng đánh thức con bạn thân số một, báo tin sắp lấy chồng. Con nhỏ cần nhân : “Mày khùng rồi, Nga ơi. Để tao ngủ, mai tao đưa mày đi bác sĩ thần kinh.” Nga véo đùi nó, nó kêu “ái!” làm cả phòng ngủ nhồm dầy.

Ba giờ sáng, nàng đánh thức con bạn thân số hai. Con bé mở tròn mắt : “mais c'est super!” Hai cô chuyện trò tới sáng. Nga kể từng chi tiết, thêm thắt đôi chút, nghĩa là rất nhiều, cho nó giống chuyện tình thơ mộng Vacances Romaines. Nga dạy con bạn về tình yêu, về đàn ông, làm con nhỏ phục lãn, uống từng lời của người bạn từng trải.

Nga đưa nó lên làm bạn số một. Con bạn bị véo đùi bị đánh tụt xuống hàng thứ hai, không thương tiếc.

XXX

Gã quân nhân trẻ uống một hơi cạn ly bia. Chát bia ngọt, đắng, mát thâm vào từng thớ thịt, sáng khoái, tỉnh táo.

Chắc chú về phép.? Người đàn bà hỏi.

Tôi, tôi.... Gã sĩ quan lúng túng. Vâng, vâng, ba ngày chị ạ.

Nga chột kêu lên :

Chết, quên hỏi chú ăn cơm chưa. Cứ nói mãi những gì đâu đâu. Để làm cái gì mời chú.

Nàng nghĩ, hàng lông mày hơi nhíu lại. Một người đàn bà có duyên làm cái gì cũng có duyên, gã con trai vừa khám phá ra điều đó.

Hay để tôi làm món cá hấp ngon nhất thế giới mời chú.

Điều Đỏ cười, từ chối. Y không muốn người đàn bà mất công, đề nghị để y ra ăn phở ở đầu ngõ.

Thèm phở quá chị ạ. Chợ mắt là mơ đến phở.

Buổi trưa tiệm phở vắng khách. Những con ruồi nằm ngủ la liệt trên cái bàn rải ni lông bụi mắt thức dậy khi khách đến. Nga không ăn, nàng gọi một ly nước cam Birreley's.

Gã sĩ quan nhìn những miếng thịt đỏ tươi, những cọng rau xanh ròn, ngửi mùi nước phở ngào ngạt. “Từ hai tháng nay chúng tôi ăn toàn đồ hộp với cơm sấy, trừ hôm nào vô được một con ếch hay một chú gà rừng ”

Người đàn bà rót nước cam cho con, nhưng thằng nhỏ không uống, đòi la de như chú Điều. Hai tay bưng ly la de của Điều, nó nhắm nháp ngon lành, bọt bia trắng xóa hai bên mép

Anh Toàn anh ấy dạy nó đó. Thằng nhỏ hư cũng vì bố.

Anh Toàn. Anh Toàn. Người đàn ông vắng mặt lúc nào cũng hiện diện. Anh ta như ở đâu đó, bên cạnh. Anh ta ngồi lù lù ở đầu bàn. Cái gì cũng anh Toàn, anh Toàn.

Gã thiếu úy nhớ những đêm y và Toàn nằm trơ trụi trong một bìa rừng heo hút, mưa rơi rả rích bên ngoài. Toàn nói về vợ, mắt sáng lên, tươi cười, giọng y ám, nồng nàn như một người con trai mới lớn, vừa biết yêu. Nga thế này, Nga thế kia.

Điều nằm nghe, sống với mối tình đó. Y cảm thấy một cái gì êm đềm, một thứ tình cảm nhẹ, ấm áp đối với một người đàn bà y chưa gặp. Điều Đỏ tưởng tượng ra khuôn mặt Nga, giọng nói, nụ cười. Trong khi Toàn nói, y lơ đãng nghe, buông thả cho óc tưởng tượng bay bổng, mỉm cười một mình.

Điều thấy Toàn với mình như có cùng một kỷ niệm về cùng một người đàn bà, như là chính y đã sống những kỷ niệm do Toàn gợi lại. Nhiều lần giữa tiếng súng nổ rên trời, đạn bay cheo chéo, gã thiếu úy đột nhiên lơ đãng nghĩ đến Nga.

Những buổi tối nằm gối đầu trên ba lô, hay trên xác đồng đội, y nhìn băng quơ bầu trời rộng, mơ một mái nhà ấm cúng, một bàn tay đàn bà dịu dàng, một mớ tóc dài, một hơi thở phụ nữ. Y nằm nghe Toàn đọc thư vợ với cái cảm tưởng là những lời yêu đương, những câu giận hờn đó gửi cho mình.

XXX

Gã thiếu úy vào đời sớm, đi lính sớm, không có thì giờ tìm được một người yêu. Kiểm điểm cuộc đời tình ái của mình, y thấy nghèo nàn, tội nghiệp. Không có gì để nhớ, để quên. Chưa một lần biết đến đôi môi con gái con nhà lành. Chưa một lần hò hẹn nào khác hơn là hò hẹn với cái chết. Chưa một lần đụng chạm da thịt đàn bà mà không phải trả tiền.

Kỷ niệm yêu thương duy nhất có lẽ là một lần y gặp người đàn bà trong một rạp hát, cách đây rất lâu. Năm sáu năm gì đó. Y còn là một gã học sinh đệ nhất, trọ học, sống thui thủi một mình, ăn lủi thui một mình, vui buồn lủi thui một mình, trong cái thành phố xa lạ dửng dưng.

Người đàn bà ngồi cạnh y trong rạp hát. Mới đầu y thấy có cái gì ngửa nơi cổ. Y quay sang và bắt gặp mái tóc thơm phảng phất mùi nước hoa, quyến với mùi đàn bà. Hàng ghế trước một khán giả cao lớn lù lù ngồi án ngữ, người đàn bà nghiêng đầu sang phía y.

Gã học trò trong bóng tối thấy hai con mắt long lanh, mở thật lớn, ngạc nhiên, buồn rầu, tươi cười theo những hình ảnh của cuốn phim. Y chỉ thấy thoáng con mắt đen ướt như hạt nhãn. Cánh tay người đàn bà dựa trên thành ghế song song với cánh tay gã học trò. Má nàng có lúc áp vào má y khiến gã rạo rục.

Sau một hồi tân ngần, y thu hết can đảm, đặt bàn tay mình lên tay nàng. Nàng không quay lại, không bày tỏ một thái độ nào. Tim gã con trai đập rầm rầm, màng tai rung bùng. Y đắm mình trong một thứ nôn nao khó tả. Như vậy khá lâu. Y không biết là mấy phút hay mấy năm. Cuối cùng y bóp chặt bàn tay nàng kéo về phía mình.

Người đàn bà gỡ nhẹ tay ra, vẫn không nhìn y :
Bỏ ra, tôi có chồng.

Giọng nói sang và ấm, dịu dàng như giọng một người tình, uy quyền như một người chị. Như một cái lệnh. Người đàn bà đứng dậy đi ra. Gã học trò ngồi bần thần. Lúc tỉnh hồn, gã đứng dậy đi theo.. Hơi nắng trưa hè phủ vào mặt hừng hực.

Gã con trai đảo mắt tìm kiếm, thấy nhiều con mắt đàn bà, nhưng không sao nhận ra đôi mắt hồi này. Y cũng không hình dung được khuôn mặt người đàn bà, ngoài đôi mắt đen láy hạt nhãn. Nhiều năm sau gã con trai vẫn nhớ như mới hôm qua, đôi mắt đen và giọng nói vừa ngọt vừa uy quyền. Bỏ ra, tôi có chồng. Nhiều lúc nhìn hình Nga, y có cảm tưởng đôi mắt Nga hình như chính là đôi mắt trong rạp hát, long lanh, đen ướt. Những lần về thành phố hẳn thường ghé qua rạp hát, tân ngần đứng ở cửa chờ đợi, băng quơ

XXX

Thiếu úy cho mượn lọ tiêu.

Gã lính giật mình, đẩy lọ tiêu sang bàn bên cạnh cho người khách mới vào. Y nói :
Xin lỗi chị. Tôi ăn uống nhòm nhàm, quên cả chị. Toàn vẫn la tôi về cái tật đó.

Anh Toàn có nhắn gì tôi không chú?

Anh Toàn, anh Toàn...

Gã nhà binh lúng túng. Tay gã cầm cái thìa run run. Anh Toàn...Anh Toàn... Gã tìm chữ một cách khó khăn, ngưng ngạo. Nga tiếp, không để ý :

Tôi cũng mới nhận được thư anh ấy. Anh ấy nói hồi này trên ấy yên, ít phải hành quân. Các anh chỉ có việc đánh bài và câu cá.

Gã con trai mỉm cười, vẫn chưa hết lúng túng.

Vâng, đánh bài suốt ngày

Và chú luôn luôn thắng

Vì vậy tụi hấn gọi tôi là Điều Đỏ. Có lẽ vì tôi lặn độn về đường tình ái, chị ạ

Người đàn bà nói :

Cũng sắp yên rồi chú nhỉ. Thấy họ nói sắp ký kết ở Paris. Liệu có hòa bình không chú?

Tụi tôi biết gì, chị. Suốt đời nằm trong rừng. Cũng chỉ mong cho yên thôi.

Thấy báo nói Nixon sắp sang Tàu. Họ gặp nhau chắc mình yên chú nhỉ?

Điều không trả lời. Y chưa suy nghĩ Nixon sang Tàu bắt tay Mao cuộc đời y sẽ trôi về đâu. Sinh mạng của hàng triệu người tùy thuộc cái bắt tay của hai anh ngoại quốc ngàn dặm.

Nàng tiếp :

Hết đánh nhau, thích quá chú nhỉ. Mỗi lần có đụng độ ở trên ấy, lo thất ruột chú ạ.

Nhiều khi bật tin, mất ăn, mất ngủ cả tháng. Lúc nhận được thư , lại khóc dầm dụa.

Thằng nhỏ thấy mẹ khóc, cũng khóc theo. Hai mẹ con thi nhau khóc, vui lắm chú ạ.

Gã con trai thấy nhói tim. Gã tránh nhìn vào mắt người thiếu phụ. và khước miệng có duyên của nàng. Hấn tránh nhìn thằng nhỏ đang cầm cái thìa đập leng keng vào chai bia. Một cảm giác ớn lạnh lướt trên sống lưng như khi bị cơn sốt rét hành. Y bóp cái ly như muốn bóp vỡ chất thủy tinh trong suốt.

Hòa bình chú tính làm gì?

Cũng chưa biết làm gì, chị ạ. Chưa bao giờ tụi tôi nghĩ đến điều đó. Suốt ngày cứ lúi húi đánh nhau hoài, chưa bao giờ đặt câu hỏi nếu yên thì làm gì. Toàn...

Gã con trai ngưng lại, lúng túng như một con kiến luẩn uẩn tìm cách ra khỏi vòng nước.

Nga cười :

Chắc anh Toàn lại rủ chú về chăn nuôi ở Biên Hòa, phải không? Anh ấy mê chăn nuôi lắm. Tụi tôi có một mảnh đất dưới đó. Anh Toàn nói bao giờ yên, rủ chú về làm trại gà, trại heo. Anh ấy nói bao nhiêu vốn bỏ ra làm trại hết, còn chú đi đánh bạc kiếm ăn mỗi ngày

Gã lính trẻ cười khô.

Anh ấy nói làm một cái nhà tranh rộng như một cái đình. Chung quanh trồng cây ăn trái, ổi, soài, sầu riêng. Đằng sau đào ao thả cá. Chủ nhật lôi bạn bè về câu cá, hấp, nhậu chơi

Một ngôi nhà lá. Một cái ao cá. Những ngày cuối tuần với tiếng cười đùa của bạn bè. Hạnh phúc, người lính nghĩ, mẹ kiếp, sao nó đơn giản, như chỉ việc đưa tay ra với. Người lính không nói gì, thần thờ. Con kiến luẩn quẩn, luẩn quẩn trong cái vòng nước..

Y nói :

Để tôi trả tiền, mình về.

Nga nói đâu được, tôi mời chú mà.

Con đường lổ chỗ những ổ gà đầy ắp nước vì cơn mưa chiều hôm trước. Ba người vừa đi vừa né tránh những chiếc Honda phóng bạt ngang, bùm bùm bắn tung tóe. Tới một vũng nước,

Điều xóc ngang thẳng nhỏ, đặt qua bên kia. Thằng nhỏ vũng vầy không chịu “Buông cháu ra. Buông cháu ra”. Khi đặt chân xuống đất, nó mon men trở sang phía bên kia, lẩy dề nhảy qua vũng nước, hát hăm nhìn Điều :”Cháu nhảy được mà”

Gã quân nhân cười xoa đầu con dê đực con :

Nhất cháu rồi.

Nga nói, giọng pha một chút hãnh diện :

-Bướng lắm. Tính nét y như bố. Muốn cái gì là phải làm cho bằng được.

Có tiếng sáo diều vi vu từ đâu vọng về. Thằng nhỏ đưa tay che nắng, nhìn lên trời.

-Diều của cháu lớn hơn nhiều. Lớn nhất thế giới

-Kỳ trước anh ấy về- Nga giải thích- hai bố con lúi húi làm diều suốt ngày chủ nhật.

Ông bố khoe với con là diều của mình lớn nhất nước. Dem lên Phú Lâm thả, gặp ngay một ông có cái diều lớn gấp hai. Hai bố con lúi thủi về. Ông ấy long trọng hứa với con là kỳ sau về, sẽ làm một cây diều lớn nhất thế giới.

Gã lính đốt điếu thuốc, hút, cay ở môi và đôi mắt. Trước cửa nhà Nga, một chiếc xe Jeep đầy bùn đậu chờ. Một người lính già hom hèm ngồi ngủ gà ngủ gật trước tay lái, miệng còn ngậm một điếu thuốc cháy dở. Nga nói : chết, không mời bác đi ăn phở.

Người lính già nói tôi cũng phải về thăm gia đình một chút, thưa bà. Cả năm chưa thấy mặt vợ con. Gã thiếu úy mỉm cười, nghĩ tới câu nói hài hước của người lính tài xế. Thiếu úy cho phép tôi ghé qua nhà, trả bài. Vợ nó chờ. Y trả lời đồng ý, cái gì chứ bài vở thì phải chu đáo.

Chiếc xe Jeep say rượu chạy ngất ngưỡng trên những ổ gà. Người lính già gọi chuyện:

-Bà đại úy đẹp quá hả thiếu úy. Mà sao không thấy bà có vẻ buồn

Điều Đỏ nói nhỏ, như giáo dân xưng tội :

Tôi chưa báo tin cho bà. Tôi không đủ can đảm.

Người lính già quay nhìn người lính trẻ, thờ dài. Điều Đỏ nhìn ra ngoài, không thấy những ngôi nhà, những bụi cây chạy lùi lại hai bên đường. Y nói , không biết nói với

người bên cạnh, hay hứa với chính mình : Ngày mai mình trở lại, anh Thìn ạ. Mình còn hai ngày phép

Từ Thức (Paris, một ngày mùa đông)

*(1) Chuyện xảy ra ở miền Nam , trước 75
Ảnh trên net (minh họa)*